

LO MESTRE TITIS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número' solt: **5** céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona semestre — 2 pesetas	En provincias semestre — 2'50 pesetas
un any — 3	un any — 4
Extranger semestre 3 pessetas	

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

Anarquía, impietat, lliberalisme,
socialisme infernal, ¡fugiu d' aquí!

No hi ha ja qui detingui aquesta estrella
que tranquila segueix lo seu camí.

¡SOCH AIXÍ!

(AL MESTRE TITAS)

Vosté no 'm coneixerá
Perque may m' ha conegut,
(Aixó ja ho ting sapigut
Sens que sigui gens discret.)
Y ara, ma presentació
Vaig a ferli, breu, aquí.....
¡Que vol ferhi; soch així!.....!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

Jo soch un bon catalá
Aymant de ma hermosa terra;
Dels que sempre están en guerra
Ab qui no té 'l cor ben net.
Qui com jo pensa, may tem
A cap lley ni a cap butxi.....
¡Que vol ferhi; soch així!.....!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

Y sent jo un bon catalá,
Adoro las tradicions
Y dich sens contemplacions
Y ab lo cap ben alt y dret
A tot qui ho vulgui escoltar,
Que soch y seré carli.....
¡Que vol ferhi; soch així!.....!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

La moral del Evangeli
Déu reinar per tot arreu.
Y la santa lley de Deu
A tothom déu fé anar dret.
Mal estaràn las nacions
Si fugen d' aquest camí.....
¡Que vol ferhi; soch així!.....!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

Vull que la patria ne sia
Ben regida per un rey
Que s' inspiri en la gran lley
De la justicia y del dret.
No vull despotichs tirans
Sense trevas y sens fi.....
¡Que vol ferhi; soch així!.....!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

Las Corts, segons mon pensar
Deuhen ser un temple noble,
Ahont la salut del poble
S' atengui ab preferent dret,
Y no 'l punt, hont lo xerrayre
Hi va tan sols per lluhí.....
¡Que vol ferhi; soch així!.....!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

No 'm vingui ab lleys del embut;
Que tenen la propietat
De tenir ample un forat
Sentne l' altre molt estret.
Aixó, Mestre, es una maula
Que jo no la puch sufrir.....
¡Que vol ferhi; soch així!.....!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

Lo Ministeri déu ser
Compost d' homes respectables;
Secretaris responsables
Devant del rey y del dret.
Pero, no déu sé organisme
Ynune fins a mori.....
¡Que vol ferhi; soch així!.....!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

Mes aixó va sent molt llarch,
Y prompte hauré d' acabá,
Perque, vaja, es molestá
Un ratás y no un ratet.
Ara, ja 'm coneixerá,
Ja té noticias de mí
¡Dispens que sigui així!
¡Cada hù 's com Deu l' ha fet!

R. OGER.

Lleyda 8 de Septbre 1897.

FUETADAS

Algúns estimats subscriptors 'ns han preguntat en que consistirà la sorpresa que pensem donarlos.

¿En qué? Donchs já 'ls hi diré.

Lo número próxim, per no tenir que treballar el día de la Verge de la Mercé, sortirà 'l dijous vinent ab una lámina central de gran tamanyo en la que s' hi podrà sucárpá tota una tarde.

Y á pesar de tot, apesar de que la lámina sola ja val un *potosí*, pels nostres lectors costará unicament 5 centims.

Ab lo titol de *The Thames Walley Legitimist Club* existeix y funciona en Londres un Circol legitimista fundat y sostingut unicament per inglesos, y en el qual 's treballa per lo triunfo de totas las causas lligítimas de Europa.

En sas reunions, segons consta en las sevas actas, lo nom de Carlos VII es aclamat en totas las solemnitats que 'ls socis celebran.

¡Que me 'n son de simpatichs aquests respectables inglesos!

Nosaltres los hi enviém un fraternal abrá y 's fan acreedors als mes entusiastas elogis.

De un discurs pronunciat en lo Congrès Católich alemán, copiém las següents ratllas:

El Papa está presoner en son propi palacio.

Dihuen que pot surtir quan vulgui; será veritat, pero si ho fes, las dificultats aumentarían molt mes encare. Una sola vegada ha sortit un Papa del Vaticá, pero fou un Papa mort, Pio IX, y ni sisquera 's van respectar los seus restos mortals.

Deu ha confiat al Papa 'l govern de la Iglesia; sols devant de Deu esresponsable y no pot ser subdit de cap potencia.

No han faltat proposicions per solucionar l' assumpto, pero ¿qui es competent per aixó?

Cap factor fora de la Iglesia, sino 'l Papa y y lo Episcopat. El Papa no té necessitat de la lluentó d' una corona real, pero l' hi falta una plena independencia y llibertat per lo govern de la Iglesia, garantisats per una soberanía territorial.

Nostres adversaris dihuen que volém la restauració del poder temporal per la forsa de las armas, y aixó es una tontería.

La solució de la qüestió romana arribará un día, pero avuy nostre paper deu limitarse á pregar á Deu que 's digni abreviar lo temps de prova del Soberá Póntífice.

¿Que no ho saben?

Aquell periódich anomenat *Las Noticias*, tan independent, tan imparcial y tan recomenat per ser lligit en el seno de las familias, també ha agafat lo mateix mal de la *La Publicidad* y s' ha tornat carlofobo.

Després de assegurar que en los pobles de Yeda, Gandia, Villena, Jumilla y altres d' aquell cantó no hi ha un carlista per llavó, ni per medicina, diu senyalant, com tot un Judas, als carlistas:

«No 'ns entreguém en brassos d' una confiança perillosa, puig tal volta haurém de lamentar luego no haver aplicat lo remey ab temps»

¿Que no ho senten?

Guerra als carlistas y foch ab élls.

Las Noticias no arribará may, si ho fa aixís, á ser un periódich que valgui la pena. Perque sembla una bandereta de campaná. Tan aviat toca á sometén com á gloria.

La Junta Directiva del *Círcol Pelayo* ha

repartit unas magnificas invitacions per los concerts que han de celebrarse los días 18, y 25 del corrent y 'ls 2 y 9 d' Octubre próxim de 9 á 12 de la nit.

Agrahim de veras al *Círcol Pelayo* las invitacions que s' ha dignat enviarnos.

Durant lo present mes, divuit poblacions de la provincia de Madrid celebrarán corridas de toros.

Y viva la Pepa.

Y viva l' espectacle nacional.

Y 'ls pobres soldats que en Cuba defensan la integritat de la Patria que 's reventin.

Los Prínceps Massimo varen ser rebúts en Roviano de Ascoli, sobre qual població disfrutaban encare dels privilegis antichs, per lo poble en massa, las autoritats civils y 'l clero.

En la plassa se havia albat un arch de ramas ab banderas de la casa de Roviano y 'ls seus escuts.

Va haverhi banquetes en el que hi assistiren totas las autoritats locals y 's varen repartir quantiosas limosnas.

Lo princep don Fabrici y doña Beatriz, filla de Don Carlos, foren rebuts en las portas del castell pels seus anciáns pares, regressant lo mateix día á la seva actual residencia.

Lo periódich senmanal *El Eco de Gracia* está preparant un número extraordinari á favor dels ferits de las guerras de Cuba y Filipinas.

Lo preu será de deu céntims.

Lo tex será suscrit per conegudas firmas de escriptors cataláns.

Tan debó s' agoti la tirada d' aquet senmenari, en benefici de nostres germans.

LLEGENDA

Feya un sol qu' estabellaba...
y la campana tocaba
ja las dotze de la nit...

Era de dia y la lluna.

il·luminaba el carrer;
ab un sol qu' estabellava
pelantse tothom de fret.

Una negre nuvolada
tapava lo firmament
y feya un goig qu' encantava
lo veure 'l cel tan seré.

Un galán de barba blanca
qu' era molt jove, y ja vell
passaba per la Dressa ia
poch á poquet, molt llauger.
ab la ma drete á l' espasa
perque feya massa fret,
y portant á la ma esquerra
un fanal fet de paper
per no ensopegá ab las casas
ni ab lluna, si á má v.,
caminant ab molt cuidado
perque era llis lo terré;
de tan plé de rochs qu' estava
no sabia hont posá 'l peu.

Va arribar á una barraca
després de seguir carrers,
y trucá dos ó tres voltas
ab un roch d' allí mateix

—¿Qui en mon castell mou tal fressa?

—Un que ho vol y que ho pot fer.

—¿Que us falta un bull com las guixas?

—Baixeu, que us faré malbé.

—Daseus, mestre, y á retiro
que aquí us pelareu de fret.

—No 'm mouré fins que los comtes
arreglém prest, y molt prest.

—Mireu mestre, que m' empipo

—Ya podeu baixar corrents.

Y al di aixó s' obra la porta
del castell y un cavaller
mes llojt que una mala bruxa
surt portant nú son acer,
y dirijintse al fulano
que l' hi havia dat mal temps
l' hi diu:—Poseuvs en guardia

—Es que no som al cuartel.

Y xocan las dos espasas

d' espurnas á mills treynt

y s' empaytan los contraris

com si fossin dos ximplets...

De sopte 'l m's llarch rellisca

y l' altre cau sobre d' ell

y al caurer los dos se clavan

en lo ventre los acers...

Y axi acabaren sas vidas

los comptes Sofre y Bordell.

H. MARICEL.

DESDE 'L VALLÉS

Senyor Mestre Titas y senyor meu: Jo que m' he
pres la molestia d' enterarme detingudament dels
escrits publicats per aquest tal «Flistis» en lo sen-
menari que té la honra de dirijir, que 'ls he anat
profundisant ab desinterés y sens passió de cap
mena, y animat d' un verdader desitj de posar la
pau allà hont hi fa falta, inspirat per lo zel d' evi-
tar disgustos á personas que tal volta ab los seus
fets passats no han obrat de mala intenció creyen-
se fer un be, 'm permeto ficarme en assumptos en
que res hi tinch que veurer, ab l' únich proposit
de influir en l' anim de 'n «Flistis», perque, si ver-
daderament està adornat dels sentiments y creen-
cias religioses que en los seus escrits ha vertit, re-
cordi que deadiu de la seva bondat la persistencia
ab que 's complau mortificant als que pretent alu-
dir, los quals crech que no s' han ocupat poch ni
molt en las averiguacions que ell suposa, ni s' han
pres lo treball de contradir-lo, lo que sens dupte po-
dian haber fet per justificarse.

Consideri, donchs, aquest «Flistis» que er totas
las poblacions hi ha deficiencias; que las personas
que exerceixen carrecs autoritatius no poden fer-
ho tot á gust de tothom; ha de regoneixer que per
aixo, seria necessari ser sant ó angel. Pero, com
que tots los homes estem molt lluny de serho, es
de creurer que, sigui qui sigui; governi qui gover-
ni, los actes dels homes no serán may á gust de
tothom; aixis es es at y aixis será en endevant.

Per lo tant, 'm permeto mereixer que aquestas
observacions, fillas de la caritat ben entesa, serán
pensadas per l' autor anonim, de qui s' han des-
prés apreciacions dignes d' un bon catòlich, espe-
rant que veurá en aquestas ratllas lo desitj de la
gent de be d' aquest poble de que s' acabin las
questions que, en tot cas, ja deurian haver produït
lo seu desitjat efecte.

De continuar, crech que serian en perjudici de
la moralitat y del ordre, bases que 'ns obligan á
guardar lo respecte á tota autoritat constituïda.

Donantli, senyor Mestre Titas, las mes expresi-
vas gracias per la inserció d' aquestas ratllas, dis-
posi de son affm. s. s. q. b. s. m.

LAUS DEO.

Castellar 13 Septbre. 1897.

Etcétera... etcétera...

¿Qui podrà dir lo que val
ni lo que en si representa,
paraula tan coneguda
sarandjada y rejeta
que serveix per fer finals,
per descubrir certs misteris,
per sortir de un compromís
per tapar certas miserias
y perque 'l senyor Fiscal...
en fi, etcétera, etcétera?

Lo noble, lo poderós,
lo general, la princesa,
lo cavaller y tothom
qui pot y vol y sap ferho,
després de haver estampat
tots los titols de noblesa
y las condecoracions
y tractaments d' excelencia
y la llarga carretilla
d' honors y creus y grandesas,
per allargar mes la cua
dihuent... etc... etc...

Quan se vol calumniar
á una persona innocent;
quan se vol dir mal d' algú
ab motiu fundat ó sense,
repareu be que tothom,
sol parlar ab cert misteri
demostrant prou á las claras
que menteixen y s' enredan.
Obligues á parlar
sens embuts, y veureu luego
com fugint de compromisos
entonan la cantinela:
¿Qui? ¿Fulano? ¡no 'm parlem!
Re vaja... etc... etc...

Desde Cuba, ja fa temps
digué lo general Weyler
que s' havian mort d' un cop
casi tots los insurrectes,
que casi estaba acabada
tan ignominiosa guerra,
puig casi pacificada
tenian la isla. Bueno.
Mes, per desgracia, després,
havem vist ab estranyesa
que llavors deya mentida
ó es avuy un embustero;
y han sortit dos generals
Ochando y Pando, dihentnos,
que de la guerra de Cuba
ningú ha sabut lo que hi pesca.
Y es prou trist que 'ls espanyols
perdin lo mens ó interessos
ensempe que s' enganya al poble
ab tota... etc... etc...

Los prohombres liberales
continúan la comedia
que resulta pels profans
drama trágich casi sempre.
La gent del gorro fregit
's baralla y 's mossega.
Lo vencedor de Calaf
tregina al coll á Silvela.
La gran cotorra inmortal
menja sempre sempre menja!
y entre tant los anarquistas
nos anuncian plans tuestos...
¡Pobre Espanya! Tos pecats
son la manxula tremenda
que arribará á corsecar
la teva etc... etc...

Sort tenim encare avuy
de un consol que á tots alenta;
la Patria té una esperanza
que l' anima y treu de pena.
Encara queda un consol,
queda encara la reserva,
encare l' *San Cristo grós*
no s' ha mogut d' allà hont era.
¡Y ¡ay! del dia que 'ls devots
vulgan lo *San Cristo* treurer!
¡Ay del dia no llunyá
que uniformats y en renglera
sortirà la *romeria*
ab lo *San Cristo* de veras!
llavors, llavors se veurá
lo final de la tragedia.
Llavors veurá tot lo mon
com l' Espanya verdadera
sabrà dar als liberales
lo just y preu que 's mereixen,
ensempe reconquista 'l Trono
del REY... etc... etc...

FLOSTICH.

Gracias pel favor

Senyor Mestre Titas: En ma anterior l' hi deya
que n' hi contaria de frescas. Lo motiu d' haver
fet campana tants dias ha sigut perque 'ls metjes
van ordenarme que anés á pendre las algues, y
després d' un detingut estudi, vaig resoldre ana-
rhi (no molt lluny perque lo meu bussot no allar-
ga gaire) per veure si se 'm despertava un xich l'
apetit, puig me trobo que, quan he ben menjat, no
tinch gens de gana.

He passat algunas estonas á la font del Verdós
y tot caminant, fins he arribat á l' altre no menos
fresca y gelada anomenada del Tintoré.

Las noticias frescas, las deixaré per un altre dia,
sens por de que 's tornin estantissas. Las de avuy
també serán frescas com una rosa, pero de diferent
frescó que deixa arrebatats als liberales.

Fa uns quans dias que circulan per Tarrassa
uns folletos titulats *Crimenes del Carlismo* y no
's pensi que 'n circulin poch. Son moltissimas las
familias que s' han trobat sota la porta dos, tres
y hasta més d' aquests llibrots y sens sapiguer
qui es lo maco que 'ls fa tal regalo; y lo que es
mes salat encara, que molts l' han rebut pel correu.

Nosaltres ya sabem qui son aquests macos;

avans de obrir la boca ja 'ls veyém las dents. Pe-
ro, dech dirlos, que si s' han proposat fer gran
mal á la Causa Carlista, s' enganyan completa-
ment, mes aviat los hi doném las gracias.

Al pobre poble quan mes l' hi predican ilustra-
ció, pogrés, civilitació y llibertat, mes l' embrutei-
xen y l' explotan. Hi ha certs periódichs que vo-
len defensar als treballadors y los drets del pobre,
y lo que fan es, defensar los cinch céntims y en-
gatussarlos de la manera mes encandolosa. Prete-
nian fer creure als nostres treballadors que 'ls car-
lins eran aborribles, perque en Cánovas, en Sa-
gasta y demás gobernants, eran carlistas mes ó
menos disfressats pero, al fi y al cap carlistas.
Vollan fer veure que 'ls gobernants que han so-
més al pobre á rosegarse 'ls punys per falta de
pá y á la Espanya al descredit y ruina mes grans,
y 'ls carlins, eran tot una cosa, estaban á partir
un pinyó, eran los mateixos gossos ab diferents
collarets; y ara ab la lectura dels numerosos folle-
tos de *Los Crimenes del Carlismo* que han fet cir-
cular per Tarrassa, s' han pogut convenser los
treballadors de que los governs actuals, siguin de
Pere, siguin de Pau, y los carlistas, son completa-
ment distins y hasta oposats.

Ja ho diu un dels mateixos folletos:

(...que no hubieran aun ocurrido (los mals que
Espanya sofreix avuy) si el triunfo (de Don Car-
los) llega por casualidad y aquella chusma (gra-
cias) se ve al frente de los destinos de España.

¿Que tal? De modo que nostres enemichs con-
fessan que, de haver occuregut lo triunfo de Don
Carlos, Espanya seria avuy un altre cosa.

¿Veyeu com per la boca mor 'l peix y que ab
vostres folletos haveu fet un pá com una hostias?

Los enemichs de Don Carlos, los masóns y li-
berals son los causants de nostre decadencia.

Ab los que constituexen las set plagas d' Egipte
que aniquilan 'l pais, los carlistas no hi tenen cap
tracte.

Gracias, mil gracias, perque ab vostres folletos
haveu convensut á molts treballadors de lo que
nosaltres, ni á tiros, hauriam pogut may ficalshi á
la clepsa.

Hasta un altre dia sou affe.

S. S. q b s m.

KRACH-KRACH.

Tarrassa 11 Sept. 1897.

DESDE SAN JOAN

Lo caló ja es fora. Ab la caló desapareixen
las festes majors y 'l bullici y 'ls convidats
dels pobles que 's permeten el luxe de tirar,
com vulgament se diu, una *cana al aire*.

En la major part de las poblacions de Cata-
lunya, las festes majors eran una especie de
toch de reunió als parents y amichs mes intims
y á la que no s' hi podia faltar sen alegar mo-
tius grans y poderosos. La festa major era un
nou llas que s' unia á la cadena del paren-
tesch y de la amistat per ferla mes forta y du-
radera.

Avuy, degut tal volta á la vida agitada de
la societat y á la necessitat imperiosa de no
descuidar los negocis, cada dia mes prims y
dificils y tambe al olvit de las costums patriar-
cals dels passats temps, las festes majors han
perdut, en general, aquella nota típica y fa-
miliar que las distingia y dignificava.

Una de las poblacions, sens dupte, que mes
conserva encare aquesta nota, es la vila de
San Joan de las Abadessas.

No es que la festa major de aquesta vila
haigi deixat de ser profanada per l' alé impur
del modernisme, pero conserva encare un tó
tradicional degut al gran amor que 'ls sanjoa-
nins professan á sa terra, puig per élls, no hi

ha mes mon que la seva vila, ni mes sants que lo Santíssim Misteri.

Y tenen, en part, molta, moltíssima rahó. Perque la vila de San Joan, te la immensa honra de guardar lo Cos y Sang de Jesucrist en la Hostia miraculosa que á través dels temps s'ha conservat incorrupta per miracle patent de Nostre Senyor.

A fe va conmmourem la cerimonia de la adoració, á la que poden assistirhi unicament los homes

Precedits de la Comunitat del Monastir y de l'ajuntament, una filera interminable d'homes, ab un ciri á la mà, pujan las escalas del camaril, y de dos en dos s'postran devant de la Santa Imatge que, en lo fron y tancada ab clau, hi guarda la sacrossanta Hostia, y es de veure la veneració y unció ab que besan los peus del magestuós San Cristo, mentres la capella del monastir entona la tradicional *aria* una, dos, deu vegadas, mentres dura la conmovedora cerimonia.

Moltas y lluhidas son, durant los días de la festa major, las funcions religiosas, pero després venen las de caracter profà, en las que hi contribuix també la obra del Monastir.

Consisteixen en iluminacions, corrida de vacas y sardanas á la plassa.

Sobre tot per las sardanas, senten los sanjoanins un verdader deliri.

¡Quin modo de repicarlas!

Ab rahó va dir un inspirat poeta que:

*La sardana es la dansa mes bella
de totes las dansas que s'fan y s'desfan*

Aquella música planyidera y pastoril entusiasma, y dona gust veure aquells grans *tortells* de gent que s'bellugan y saltirotejan ab matemàtics moviments, com si s'movesin impulsats per una corrent elèctrica; muts, serios, com si estudiessin la difícil solució d'un problema; que problema era per mi aquella exactitut ab que s'detenian al llensar las *tenoras* sa última nota.

Pero, ara, esgarrifeuvos, estimats lectors.

Jo, ó mes ben dit, un servidó de vostés, que vaig ser convidat á una casa, en la que varem reunirnos divuit cosins (una verdadera *primada*). Jo, que en ma vida havia fet una *ballada*, ni he pogut compendre may com se las manegan 'ls balladors per mourer tan precipitadament las camas, jo, senyors,... vaig llen-sarme al ball, y vaig repicar una sardana...

¡Qui m'ho havia de dir!

S.

San Joan de las Abadessas 15 de Sepbre 1897.

DE QUAMQUAM

Las Garsas

Quan jo era noy, tenia una afició boixa per criar aucells que, surtits apenas del niu, 'm regalavan los treballadors que s'guanyaban las garrofas á casa de mos pares. Una vegada 'm portaren una garsa; jo, mes contén que unas pasquas. Pero, l'avi, mes experimentat que jo, 'm digué: Mira, Tofol, vigila bé, perque las garsas tenen la mala costum, encar que sens malicia, de amagar tot quan troban y sobre tot, objectes de plata y or.

Segurament 'm digué aixó perque, en aquells temps, encare no havian sortit los billets de Banch.

—¿Y que 'n fan?—vaig preguntar al avi.

—Res,—va contestar. Tenen 'l gust d' amagarho.

—¿Y com ho han après?

—Escolta, noy. Fa molts anys que ab traició y alevosia vingueren los gabatxos y per tot ahont passaban feyan com las garsas, sens cap malicia, ¿sabs? y si 'ls hi preguntaban perqué ho feyan, responían: Perque hi tenim dret.

—Pero ¿quin dret es aquest?

—El dret nou.

¿Y quin es aquest dret nou?

—Lo de la forsa.

¡Ah! esclamavan los patricis, com satisfets y convensuts de la tal resposta; pero, al mateix temps trayént lo rovell dels retacos y trabuchos al objecte de tornar al *dret nou* los *beneficis* rebuts, per medi d'un altre dret vell.

Mes á despit de las escopetadas que ya pots creure foren moltas, lo *dret nou*, portat pels gabatxos, plantá sas verinosas arrels, no al cim de nostras montañas, sino allá en los plans, en las ciutats, ahont tot s'ho menjan madur y ben pelát.

Donchs be; allá en aquestos plans s'acostuma á tenir gabials de aucells, entre 'ls quals n'hi havia un de garsas. Vetaqui que, per devant d'aquest gabial va passarhi un senyoret y al veurelas tan bonicoyas, tingué grans desitjos de posehirne una, y son pare, al objecte de complaurel, va preguntá á quin preu se venian.

—No se venden, son del común--respongué l'interpelat que sens dupte era un empleat del municipi.

Lo senyoret, noy encare, se posá á plorar y ab grans crits demanava la garsa y un home, que en aquell moment passaba, enterat de la causa per lo que ploraba aquell noy, digué á son pare:

—Perque no l'hi compra?

—Perque no las venen.

—Es veritat, perolasregalan... si s' saben demanar. Ja veurá, fassi la proba. Vaji ab l'encarregat, s'hi acosta, l'hi posa una moneda que valgui la pena á la ma, com aquell que fa l'órni ¿sab? y ja veurá.

Aixís ho va fer aquell pare, y als pochs moments va tornar portant la garsa entre las mans.

La garsa, tot y sent bestiola, va ficarse ab la tramoya del empleat, que consistia en amagar-se la moneda á la butxaca, pero com que carexiá de enteniment no sapigué may lo perqué ho feya, pro va agafar lo vici de amagar las cosas.

Un día la garsa va escaparse emprenent la volada al mitj dels boscos ahont posá estudi, ensenyant la manera de fer *defraudacions* y vetaqui 'l perque las garsas, en general, amagan los objectes de valor.

—Axis, senyor Mestre, qui ha ensenyat á las garsas, son los homes.

—Ja us parlaré un altre día de com molts homes s'assemblan molt á las garsas en materia de amagar cosas, sobre tot billets de Banch y al revés de las garsas, l'objecte que hi tenen.

Pero será quan, portanvos be, us concedeixi un altre hora de *quamquam*.

LO MESTRE VELL.

Dos actors s'troban en escena, en lo precís moment en que ha de sentirse un tiro; pero 'l traspunte se n'ha descuidat.

Los dos actors estan parats sens sapiguer que fer. Mes, no poguent continuar mes per no cridá l'atenció del publich, un d'ells dirigint-se al altre l'hi diu:

—¿Lo has oído?

—¿El que?

—El tiro que ha sonado sin ruido.

Entre aficionados:

Jo com á ademans, no 'n tinch gaires; pero, com á ademans de peus, no hi ha ningú que 'm passi la mà per la cara.

GONNELLA POÉTICH.

Al entrar un célebre escriptor en lo seu despaitj va veurer que la criada ensenia la *chameneya* ab las sevas cuartillas.

—¿Que estás fent, Quiteria!

—No tingui por, senyoret; si 'l paper blanch no l'he tocat; no mes he fet servir 'l que era ja brut de tinta.

En una reunió:

—¿Creu vosté ab bruixas?

—No senyor.

—Donchs, será vosté solter.

—No senyor. Soch casat y ab fills.

—¿Té sogra?

—No senyor.

—¡Ah! Vetaquí perque no creu ab bruixas

PASSATEMPS

XARADA

Dos sílabas sols conté
la xarada que us diré
Dos inversa es aliment.
La primera part del globo
y la tot un eyna trobo
si la llegiu totalment.

J. Bernis P.

TARGETA

Tereseta Cavells de San

Formar ab aquestas llettras lo nom d'una població catalana. F. B.

TRENCA CLOSCAS

Formar ab quatre llettras los noms d'un caudallos riu, d'una ciutat francesa, d'un San Pare y un verb llatí. Sopimpa.

Soluciones á lo insertat en la penultima senmana:

Xarada: Fusell

Acrostich: benTellas

o'Ot

o'Rista

SEva

baLldetas

PaLlmerola

RipOll

Geroglífich: Per patatas Camprodón.

Soluciones á lo insertat en la anterior senmana:

Xarada: Carcamal

Targeta: Espunyola

Logogrifo Numerich:

Guimerá

Guerra

Amiga

Rara

Rem

Re

I.

Tip. Lit. J. JUTGLAR, Passatge Hort dels Velluters, 2.